

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **X. L.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2024, č. j. OAM-378/BA-BA01-VL16-PS-2024, ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou danou k poštovní přepravě dne 2. 4. 2024 a doručenou soudu dne 3. 4. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců do 6. 9. 2024. Žalobce v žalobě namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je neadekvátní povaze rozhodnutí a nezabývá se dostatečně situací žalobce; žalovaný se dále v jeho případě nezabýval posouzením možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, což dle jeho názoru způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný měl zvážit některé ze zvláštních opatření. Dále namítl nepřiměřenost uložené doby zajištění.

2. Žalovaný nesouhlasí s podanou žalobou, má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů žalobce vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný má za to, že zohlednil individuální okolnosti případu a zajištění bylo uloženo jen na dobu nezbytně nutnou. Žalovaný se domnívá, že dostatečně popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.

Zjištění z obsahu správních spisů

3. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 5. 3. 2024 zadržen Policií ČR, když při kontrole předložil padělaný občanský průkaz Slovenské republiky. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu; ze spisu přitom vyplývá, že žalobci bylo Policií ČR již rozhodnutím ze dne 18. 11. 2021 uděleno správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU v délce 3 roky, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25. 5. 2022. Následně žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, přičemž řízení bylo pravomocně ukončeno dne 16. 8. 2023; žalobce měl vycestovat do 27. 9. 2023, to však neučinil. Je evidován v evidenci nežádoucích osob od 28. 9. 2023 do 28. 9. 2026. Žalobce byl tudíž zajištěn Policií České republiky za účelem realizace správního vyhoštění (rozhodnutí č.j. KRPA-79427-15/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 7. 3. 2024) dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
4. Dne 11. 3. 2024 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 13. 3. 2024 napadeným rozhodnutím o zajištění žalobce, které žalobce osobně převzal dne 15. 3. 2024. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutkové okolnosti týkající se okolností příjezdu a pobytu žalobce na území České republiky a z dosavadního jednání žalobce dovodil existenci zřejmého nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo zapříčiněno snahou vyhnout se mu. Stejně tak nepovažoval žalovaný za účinné uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle změnil své jednání a respektoval zvláštní opatření, která by mu správní orgán uložil. Co se týče doby zajištění, zdůraznil žalovaný především, že nelze vyloučit nutnost posuzovat žádost žalobce o mezinárodní ochranu z hledisek naplnění podmínek § 12-§ 14b zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a

dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.

6. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu bylo rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
9. Nosným žalobním bodem je nesouhlas žalobce s tím, jakým způsobem žalovaný posoudil a odůvodnil v jeho případě (ne)možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
10. Podle přesvědčení krajského soudu jsou úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, dostatečné, přezkoumatelné a ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce podal žádost (navíc opakovanou) o mezinárodní ochranu až po zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace vyhoštění, přičemž bylo zjištěno, že žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění a nevycestoval ve stanovené lhůtě z ČR a pobýval zde nelegálně. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet. Není tedy důvodná námitka žalobce stran posouzení důvodů zajištění žalobce.
11. Krajský soud pouze zdůrazňuje, že podle citovaných zákonných ustanovení má před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců přednost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu (uložení povinnosti cizinci zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit ve stanovené době). Lze také poukázat na to, že důvody zajištění budou zpravidla odlišné od důvodů, pro které nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Nicméně ve vztahu k důvodu zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu je třeba poukázat na to, že vztahem tohoto ustanovení a ustanovení § 47 zákona o azylu (zvláštní opatření) se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích, které jsou dostupné na jeho webových stránkách www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze

zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.

12. Uvedené závěry aplikoval krajský soud na poměry projednávané věci se závěrem, že žalovaný nepochybil, pokud ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření. Závěry žalovaného nelze vnímat izolovaně a nepřipustně je vytrhávat z obsahu celého odůvodnění. Žalovaný se zabýval pobytovou historií žalobce a z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem, pro který dospěl k závěru o nutnosti jeho zajištění, včetně neúčinnosti zvláštních opatření, je kromě účelového podání žádosti, také vědomé nerespektování právního řádu žalobcem. Uvedené skutečnosti i podle přesvědčení krajského soudu odůvodňují závěr, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu existují.
13. Pokud se týče uložení doby zajištění, ztotožňuje se krajský soud zcela s posouzením provedeným žalovaným, na které pro stručnost odkazuje. Krajský soud shledává v případě žalobce uložení maximální doby zajištění zcela na místě, odpovídající cíli a účelu zajištění.

Závěr a náklady řízení

14. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalobce měl žalovaný dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k § 47 zákona o azylu. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 12. dubna 2024

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce